

Arrest

nr. 342 208 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. PIRARD
Boeshovenweg 13
3840 BORGLOON

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 augustus 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2025 dient de verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 14 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Commentaar:

Op datum van 28/03/2025 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een

visumaanvraag ingediend door M. (...) °(...).1999, van Pakistaanse nationaliteit, om haar echtgenoot H. Z. (...) °(...)/1994, en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een Pakistaanse huwelijksakte werd voorgelegd, voor een huwelijk dat plaatsvond op 20/01/2023.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat er in verband met de erkenning van hun huwelijk al een advies werd gemaakt door de procureur des Konings te Tongeren op 16/01/2024; Ik verwijs hierbij ook naar de vorige beslissing dd. 30/01/2024 betreffende mevrouw haar vorige visumaanvraag. In deze beslissing werd reeds verwezen naar het advies van de Procureur des Konings van 16/01/2024. In dit advies stelde de procureur dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvraagster.

In huidige visumaanvraag worden er geen (nieuwe) elementen voorgelegd die van dien aard zijn om een nieuw advies aan de Procureur des Konings te vragen. Er worden met andere woorden geen bewijzen voorgelegd die aantonen dat betrokkenen een duurzame relatie zouden onderhouden.

De erkenning van hun huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskening van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wijst er tenslotte op dat heden niet alle voorwaarden ten gronde werden onderzocht. Zo dient mijnheer bij een eventuele volgende aanvraag aan te tonen dat hij effectief over voldoende bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat momenteel overeenkomt met een bedrag van 2131 euro netto per maand.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 12 september 2025 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvV juni 2009 nr. 26.348).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat bestuurlijke beslissingen op afdoende wijze dienen te worden gemotiveerd (art. 5 Wet 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).

Onder afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet wordt verstaan: elke motivering die een redelijke grondslag voor de beslissing vormt (Cass. 10 januari 2013).

De bestuurlijke beslissing moet daarbij de juridische en feitelijke overwegingen bevatten die er aan ten grondslag liggen (Cass. 17 november 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007).

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissing alle belangen tegen elkaar afmoet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS nr. 35433, 10 juli 1990)”

Dit is in casu niet het geval.

Bij vonnis d.d. 15.01.2025 van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Tongeren-Borgloon, Familie- en Jeugd sectie, 15 VZ kamer, werd het verzoek van de echtgenoot, waarbij hij opkwam tegen het ongunstig advies d.d. 16.01.2024, van het Parket van de procureur des Konings te Tongeren, ontvankelijk en gegrond verklaard.

De rechtbank oordeelde dat er geen bewijs geleverd werd waaruit zou blijken dat de levensgemeenschap tussen betrokkenen niet duurzaam zou zijn en dat niet kan worden gesproken van een éénduidig en niet-tegengesproken vermoeden van een schijnhuwelijk (pagina 5, stuk 1).

De rechtbank stelt verder dat: “Het enkele feit dat het huwelijk mogelijk aanleiding kan geven tot een verblijfsrechtelijk voordeel voor mevr. M. (...) doet geen afbreuk aan de beoordeling. De rechtbank stelt vast dat de bewijslast van het bestaan van een schijnhuwelijk rust op de overheidsinstanties. In dit geval heeft het Openbaar Ministerie, niet bewezen dat verzoeker uitsluitend het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt met het huwelijk.”

De rechtbank stelde verder dat: “Zegt voor recht dat het huwelijk van verzoeker afgesloten te Pakistan op 20.01.2023, zoals dat blijkt uit de gelegaliseerde huwelijksakte, in de Belgische rechtsorde wordt erkend en dient te worden overgeschreven.”

De bestuurlijke beslissing werd zodoende niet op afdoende wijze gemotiveerd nu geen rekening werd gehouden met het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Tongeren-Borgloon, d.d. 15.01.2025.”

3.2. Beoordeling

Verzoekster voert onder meer aan dat haar huwelijk erkend werd door de familierechtbank van Tongeren-Borgloon. Zij wijst op de in kracht van gewijsde gegane beschikking van 15 januari 2025 waarvan zij een kopie voegt aan het verzoekschrift.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij ervoor gekozen heeft om geen nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting betwist de verwerende partij niet dat de familierechtbank het huwelijk heeft erkend.

De Raad stelt vast dat de erkenning op 15 januari 2025 van de buitenlandse huwelijksakte door de bevoegde familierechtbank en de afwezigheid van een beroep tegen deze erkenning, door de verwerende partij niet betwist worden.

Aldus ligt thans het bewijs voor van de erkenning, door de bevoegde familierechtbank, van de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster.

Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte erkend moet worden in België, dan spreekt men van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de de plano erkenning door deze of gene bestuurlijke overheid, wel een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning wordt uitgesproken, zijn dus alle overheden hierdoor gebonden.

De Raad benadrukt dat de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren-Borgloon van 15 januari 2025, waarbij de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster wordt erkend in België, impliceert dat elke Belgische overheid, en dus ook de verwerende partij, gehouden is de verzoekster als gehuwd te beschouwen. De uitspraak van de familierechtbank heeft immers een gezag van gewijsde dat erga omnes geldt. De gerechtelijke beslissing tot erkenning heeft bovendien een declaratief karakter (Rb. Brussel 19 september 2011, Tijdschrift@ipr.be 2011,nr. 3, 44-46).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de genomen weigeringsbeslissing op decisieve wijze steunt op de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte overeenkomstig artikel 27 (juncto de artikelen 18 en 21) van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht. Deze niet-erkenning heeft er immers toe geleid dat het gevraagde verblijfsrecht wordt geweigerd.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de wettelijke en feitelijke grondslag, waarop de bestreden beslissing op decisieve wijze steunt, strijdig is met de uitspraak van de familierechter van 15 januari 2025 waarbij de huwelijksakte van de verzoekster wordt erkend in België.

Zoals blijkt uit het voorgaande hebben de partijen omtrent de uitspraak van de familierechter hun standpunt naar voren kunnen brengen.

Aangezien het gezag van gewijsde van de uitspraak van de bevoegde familierechtbank de openbare orde raakt, gaat de Raad ambtshalve over tot de nietigverklaring van de met dit gezag van gewijsde strijdige beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 augustus 2025 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU